

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **S. N.**
bytem

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2019, č. j. MV-92718-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 5. 2018, č.j. OAM-24984-18/DP-2016 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), a to podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, z toho důvodu, že žalobkyně byla evidována v evidenci nežádoucích osob.

2. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že dne 11. 6. 2016 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně s tím, že se na žalobkyni vztahovaly důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Na základě tohoto rozhodnutí byla žalobkyně podle § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců označena za nežádoucí osobu a zařazena do evidence nežádoucích osob. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně byla do této evidence zařazena oprávněně, přičemž teprve v případě, že by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění zrušeno, nebo by uplynula doba, po kterou nebylo možné cizinci umožnit vstup na území, byl by cizinec z této evidence ve smyslu ust. § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyřazen. K posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života správní orgán I. stupně nepřistoupil, neboť zákon správnímu orgánu při zjištění, že cizinec je evidován v evidenci nežádoucích osob, ukládá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítnout, resp. povolení k dlouhodobému pobytu neudělit. Podle správního orgánu I. stupně mu zákon vůbec nedává prostor pro uplatnění správního uvážení a žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je povinen zamítnout, resp. toto povolení neudělit. Pokud měla žalobkyně námitky vůči vydanému rozhodnutí o správním vyhoštění a posouzení přiměřenosti dopadu takového rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, měla je uplatnit v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně však v řízení o správním vyhoštění uvedla, že v České republice nemá žádný majetek, nepracuje zde, kulturní vazby v České republice nemá, má dům v Uzbekistánu, kde může bydlet a rozhodnutí o vyhoštění bude respektovat a dobrovolně vycestuje a vrátí se se synem zpět do Uzbekistánu. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění se žalobkyně neodvolala. S ohledem na shora uvedené správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v řízení byla zjištěna existence skutečnosti, která je důvodem pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ve smyslu ust. § 46 odst. 3 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná zopakovala, že součástí spisového materiálu bylo rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobkyni byl zakázán vstup na území členských států Evropské unie na dobu jednoho roku. Žalobkyni byla zároveň stanovena doba k vycestování, a to do 45 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle žalované si žalobkyně musela být vědoma toho, že ve smyslu § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla označena za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně tak postupoval na základě zákona, neboť žalobkyně byla evidována jako nežádoucí osoba v evidenci nežádoucích osob ode dne 17. 6. 2016 do dne 12. 10. 2019. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaná uvedla, že žalobkyni se dne 25. 3. 2016 narodil syn a dne 9. 6. 2016 bylo Policií ČR zahájeno správní řízení na základě šetření provedeného v místě bydliště žalobkyně, kdy bylo zjištěno, že ode dne 10. 10. 2015 se na území České republiky zdržuje neoprávněně. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 17. 6. 2016 a žalobkyně se proti němu neodvolala. Žalovaná ve správním spise nenalezla ani žádné listiny, které by prokazovaly, že by se žalobkyně pokusila toto rozhodnutí změnit poté, co odpadly překážky, pro které se proti rozhodnutí nestihla odvolat. Z rozhodnutí o správním vyhoštění nevyplývalo, že by žalobkyně uvedla

rodinné vazby jako překážku pro vycestování, kdy naopak dle rozhodnutí o správním vyhoštění měla v úmyslu toto rozhodnutí respektovat a vrátit se do Republiky Uzbekistán. K námitce zmocněného zástupce, že její nelegální pobyt byl nezaviněný, žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobkyně přicestovala na území České republiky dne 6. 6. 2015, syn se jí předčasně narodil dne 25. 3. 2016, z čehož vyplynulo, že žalobkyně otěhotněla bezprostředně po příjezdu na území České republiky. Tato skutečnost mohla mít význam pro řízení o správním vyhoštění, nikoliv však pro řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Rozhodné pro posuzovanou žádost bylo, že žalobkyně byla označena za nežádoucí osobu. Z toho důvodu žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

4. Žalobkyně v žalobě nejprve uvedla, že u správního orgánu I. stupně požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž doložila veškeré dokumenty potřebné k vyřízení žádosti a doptala se, jaké další náležitosti má učinit za účelem schválení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Následně společně s manželem doložila potřebné dokumenty.
5. Podanou žalobou pak rozporovala tvrzení, že na území České republiky je nežádoucí osobou, jelikož má za to, že existují lidská práva, existuje sociální porozumění, a z důvodu, že se jí narodil syn. Žalobkyně požádala o pochopení, jelikož se do své situace dostala nechtěně. Dále uvedla, že nikdo není neomylný, a že cizinec nedokáže pochopit zákon o pobytu cizinců, který nikde není zřetelně vysvětlen. Vydávané zákony si v některých případech protiřečí a pro cizince jsou nesrozumitelné. Žalobkyně uvedla, že chce na území České republiky žít úplným životem a mít zde rodinné zázemí. Na území Uzbekistánu žalobkyně neměla mít žádný majetek a nevěděla, kde by tam mohla žít a co by tam mohla dělat. Za dobu tří let, kdy žila na území České republiky, se jí změnil život; na život v České republice si zvykla, má zde manžela a syna, se kterými sdílí společnou domácnost. Její manžel i syn mají na území České republiky trvalý pobyt, manžel je zaměstnán a ona by nemohla syna nechat v České republice, protože by se o něj její manžel nedokázal z důvodu pracovní vytíženosti postarat.

II. Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhla podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Nerozporovala, že žalobkyně doložila k žádosti všechny potřebné dokumenty, avšak důvodem pro zamítnutí její žádosti byla skutečnost, že žalobkyně byla evidována v evidenci nežádoucích osob. Dále žalovaná uvedla, že každý účastník řízení má možnost seznámit se se zákonem o pobytu cizinců, stejně jako se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), popř. požádat o právní pomoc osoby, které jsou jinými právními předpisy k poskytování právní pomoci určeny. K tomu žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 A 298/2018-48.
7. K námitce žalobkyně, že by jí vznikla újma, žalovaná uvedla, že žalobkyně přicestovala na území České republiky dne 6. 6. 2015, syn se jí předčasně narodil dne 25. 3. 2016, z čehož vyplývalo, že žalobkyně otěhotněla bezprostředně po příjezdu na území České republiky. Podle žalované je syn žalobkyně již ve věku, kdy by nevyžadoval výhradně jen péči matky a mohl by vycestovat se žalobkyní nebo zůstat s otcem.

8. Žalovaná zopakovala, že dne 9. 6. 2016 bylo Policií ČR zahájeno správní řízení na základě šetření provedeného v místě bydliště žalobkyně, kdy bylo zjištěno, že žalobkyně se ode dne 10. 10. 2015 na území České republiky zdržuje neoprávněně. Rozhodnutí Policie ČR o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 17. 6. 2016, žalobkyně se proti němu neodvolala a ze spisového materiálu nebylo ani zřejmé, že by se pokusila toto rozhodnutí změnit poté, co odpadly překážky, pro které se podle svého tvrzení nestihla proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolat. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobkyně neuvedla rodinné vazby jako překážku pro vycestování a rozhodnutí o správním vyhoštění měla v úmyslu respektovat a vrátit se do Republiky Uzbekistán. Na základě rozhodnutí Policie ČR ukládajícího správní vyhoštění z území České republiky byla žalobkyně v souladu s ust. § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců označena za nežádoucí osobu a zařazena do evidence nežádoucích osob. Žalobkyně neuvedla závažné důvody, které by jí bránily ve vycestování, resp. rodinný a soukromý život žalobkyně nebyl bez dalšího důvod, který by jí bránil ve vycestování z území.
9. Žalovaná uzavřela, že nebylo prokázáno naplnění podmínek § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců z hlediska nepřiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života, ani nebylo vydáno nové závazné stanovisko ministerstva podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tak dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy

III. Posouzení věci soudem

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Při rozhodování soud vyšel zejména z následujících právních předpisů:
11. Podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1.*
12. Podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob.*
13. Podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*
14. Podle § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.*
15. Úvodem soud musí konstatovat, že žalobkyní podaná žaloba je značně obecná, zřejmě vzhledem k uzbecké národnosti žalobkyně je sepsána „lámanou“ češtinou, avšak přesto jsou z ní patrné žalobní body. Nicméně soud považuje za důležité upozornit, že rozsah i

kvalita soudního přezkumu je determinována také formulací žalobních námitek, neboť ve správním soudnictví platí dispoziční zásada a soud je při přezkumu správního rozhodnutí vázán co do rozsahu a mezi přezkumu žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

16. Žalobkyně namítala nesprávnost tvrzení správních orgánů, že je na území České republiky nežádoucí osobou. Ze správního spisu je však zřejmé, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně, které nabylo právní moci dne 17. 6. 2016, bylo rozhodnuto o zákazu vstupu žalobkyně na území Evropské unie na dobu jednoho roku, přičemž zároveň jí byla stanovena doba 45 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Ze zprávy Ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2016 je pak zřejmé, že žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob, do které byla vložena z důvodů podle ust. § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců právě na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud tedy žalobkyně v podané žalobě tvrdila, že není nežádoucí osobou, tak z pohledu právní úpravy České republiky se v tomto svém tvrzení mylí.
17. Dále žalobkyně namítala, že k žádosti doložila všechny potřebné dokumenty. Podstatou zamítnutí žádosti žalobkyně nicméně nebyla skutečnost, že by žalobkyně ke své žádosti nepředložila všechny zákonem předpokládané listiny, ale zjištění, že byla evidována v evidenci nežádoucích osob. Předložení všech zákonem předpokládaných náležitostí k žádosti o vydání dlouhodobého pobytu totiž neznamená, že by žalobkyni automaticky mělo být povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, správní orgán I. stupně nejdříve musí vyloučit přítomnost zákonných důvodů pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu, kdy jedním z takových předpokladů je „negativní výpis“ z evidence nežádoucích osob [§ 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Tuto podmínku však žalobkyně nesplnila, a právě z toho důvodu byla její žádost v souladu se zákonem zamítnuta.
18. Lze souhlasit se žalobkyní, že v České republice jsou garantována lidská práva, avšak správní orgány, potažmo soud, nemohou rozhodovat pouze na základě sociálního porozumění nebo z důvodu, že se žalobkyni na území České republiky narodil syn, aniž by měly pro své rozhodnutí zákonné podklady. V případě žalobkyně je totiž zcela nepochybné, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění, že v minulosti na území České republiky pobývala neoprávněně, načež bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění a byla zařazena do evidence nežádoucích osob.
19. Pro úplnost je vhodné doplnit, že rozhodování o tom, komu bude pobyt na území státu povolen či zrušen, přísluší pouze státu samotnému, který je oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. K tomu, aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je totiž nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 43/2003, nálezný Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 829/18, usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04).

20. Pokud žalobkyně namítala, že se do této situace dostala nechtěně, že nikdo není neomylný, a že pro cizince je složité se zorientovat v zákoně o pobytu cizinců, je třeba uvést, že namítanou neznalost zákonů nelze klást k tíži správních orgánů. Měla-li žalobkyně pochybnosti o tom, jak má v případě prodloužení pobytového oprávnění postupovat, mohla si zákonné podmínky týkající se pobytových oprávnění, včetně jejich platnosti, ověřit nahlédnutím do zákona o pobytu cizinců. V případě, že by se sama v zákoně zorientovat nedokázala, mohla požádat o právní pomoc osoby, které jsou jinými právními předpisy k poskytování právní pomoci určeny, a měly by tak být schopny poskytnout jí kvalifikovanou právní pomoc (tedy např. advokát). Správní orgány totiž ze zákona nejsou povinny individuálně podrobně vykládat a vysvětlovat každému žadateli (účastníkovi řízení) jeho práva, povinnosti a případné následky jejich porušení (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 A 298/2010-48). Bylo povinností žalobkyně, aby dbala svých zákonných povinností; následky jí tvrzené neznalosti právních předpisů nemůže vyčítat správním orgánům, resp. jimi vydaným rozhodnutím.
21. Žalobkyně také v podané žalobě uváděla, že na území České republiky má rodinné zázemí, v Uzbekistánu nemá žádný majetek a neví, co by zde mohla dělat. Zároveň uvedla, že o jejího tehdy tříletého syna by se v případě jejího vycestování manžel z důvodu pracovního vytížení nedokázal postarat. Nejvyšší správní soud se k institutu nežádoucí osoby a evidence těchto osob, ve vztahu k případnému zásahu do osobních, rodinných a životních poměrů cizince, vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 Azs 359/2018 - 23 tak, že *„[i]nstitut nežádoucí osoby a evidence nežádoucích osob jsou rozumným a při jejich patřičném spravování příslušnými orgány i přiměřeným nástrojem k tomu, aby byly orgánům s působností v cizinecké agendě k dispozici jednoduše dostupné a patřičně strukturované informace o osobách, jimž je žádoucí zamezit ve vstupu na území České republiky. Zároveň jde ale i o nástroj, který může právě tím, že na jeho základě bude cizinci odepřen vstup na území České republiky, těžce zasáhnout do osobních, rodinných a obecně životních poměrů cizince.“* Ve věci přitom nebylo zjištěno, ani k takovému zjištění nebyly dány žádné indicie, že by zařazení žalobkyně v evidenci nežádoucích osoby mělo být zpochybňováno. V řízení tedy nevystaly poznatky o tom, že by vedení žalobkyně v evidenci nežádoucích osob bylo v rozporu se skutečností.
22. Poukazovala-li žalobkyně na své osobní a rodinné poměry, žalované lze přisvědčit v tom, že právní úprava při postupu podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu výslovně neukládá posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do osobního a soukromého života cizince. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, *„[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“* Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že *„[n]elze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. (...), přičemž povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí „Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která*

výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“) (srov. obdobně, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33).

23. Na druhou stranu však nelze přehlížet závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života vždy, pokud by byl rozhodnutím soukromý a rodinný život dotčen. Při absenci požadavku na posouzení přiměřenosti tak nelze možnost takového posouzení zcela vyloučit (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 87/2017-28, č.j. 10 Azs 263/2019-30 či č.j. 6 Azs 201/2016-46). V takovém případě však záleží zejména na vlastní iniciativě cizince, zda bude vznášet námitky a argumenty v tomto směru, tedy ve svůj prospěch (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 360/2018-39).
24. I přes existenci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, v němž Nejvyšší správní soud uzavřel, že „pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího“ se tak soud s přihlédnutím k výše odkazované navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu zabýval tím, zda napadené rozhodnutí ob stojí i z tohoto hlediska, tj. z hlediska přiměřenosti jeho dopadů do života žalobkyně.
25. Žalobkyně námitku týkající se dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života uplatnila poprvé v podaném odvolání, v němž tvrdila, že má malého syna, o kterého by se nebyl schopen její manžel postarat, a který se předčasně narodil poté, co žalobkyně do České republiky přicestovala již v době pokročilého těhotenství na návštěvu svého manžela. Toto tvrzení (o přicestování žalobkyně v pokročilém těhotenství) však není pravdivé, jelikož podle žádosti žalobkyně i dle výpisu z Cizineckého informačního systému se syn žalobkyně narodil dne 25. 3. 2016, přičemž, jak vyplývá z kopie cestovního dokladu založené ve spisovém materiálu, žalobkyně na území České republiky přicestovala letecky již dne 6. 6. 2015, tedy v době, kdy prokazatelně nemohla být z fyziologického hlediska v pokročilém stadiu těhotenství, jak uváděla v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně tak uváděla správním orgánům nepravdivé informace, zřejmě ve snaze zvrátit zamítnutí rozhodnutí správního orgánu I. stupně o její žádosti.
26. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně námitku přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců mohla vznést v řízení o správním vyhoštění, ve kterém by správní orgány byly povinny se touto námitkou zabývat a dopady rozhodnutí do života žalobkyně před jeho vydáním posoudit. Takto také bylo v řízení o správním vyhoštění postupováno. V odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění jsou uvedena zjištění, že žalobkyně na území České republiky nepracovala a neměla zde žádné kulturní vazby. V Republice Uzbekistán bydlí její prarodiče a sama zde vlastní rodinný dům, kde může bydlet. Dále v řízení o správním vyhoštění žalobkyně uvedla, že disponuje finančními prostředky na pobyt a vycestování. V případě, že bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, žalobkyně přislíbila jej respektovat a vycestovat. Výslovně uvedla, že si dokáže představit návrat se synem do Uzbekistánu, kdy jí není známá žádná překážka k návratu

do země původu, a manžel by za ní jezdil. Manžel žalobkyně uvedl, že by v případě jejího vyhoštění zvládl na ni a svého syna počkat (viz str. 2 a 3 rozhodnutí o správním vyhoštění). Tyto skutečnosti, relevantní pro řízení o správním vyhoštění, nebylo možné vyhodnotit jako skutečnosti prokazující nepřiměřený dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, ostatně i z toho důvodu mohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně vydáno. Za situace, kdy žalobkyně v řízení o žádosti o pobytové oprávnění uvedla nepravdivý údaj ohledně svého těhotenství, a kdy zároveň netvrdila (kromě správnímu orgánu známé skutečnosti, že má dítě a manžela), že by se její osobní poměry od doby jejich posouzení v řízení o správním vyhoštění nějakým podstatným způsobem změnily (a v tomto typu řízení nebyly správní orgány povinny takové skutečnosti zjišťovat), lze dle názoru soudu přijatý závěr správních orgánů, jímž nebylo žádosti žalobkyně vyhověno, akceptovat i z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně.

27. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 4. června 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu